

at have disse Forretninger. Dommeren fik dem ikke at se. Han havde kun det almindelige Overtilsyn, men havde i og for sig ingen Ret til at blande sig i disse specielle Forretninger. Nu kommer disse Forretninger til Dommerkantoret ligesom alle andre Forretninger og skal enten udføres af Fuldmægtigen eller, hvis han ikke mener at kunne foretage dem, fordi det er et eller andet tvivlsomt Tilfælde, forelægges for Dommeren og udføres paa hans Ansvar. Som Følge deraf har Dommeren nu en Ret til at faa disse Sager forelagt, hvad han ikke har haft før. Dertil kommer, at vedkommende Fuldmægtigs Interesse i Forretningens Udførelse falder bort. Hidtil har han været økonomisk interesseret i disse Sager; det bliver han ikke fremtidig. Nu kommer de ind paa Kontoret som alle andre Forretninger, der foretages paa vedkommende Embedsmands Ansvar.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds dvælede ogsaa ved Bestemmelsen i § 4 om Justitsministeriets Bemyndigelse til at bestemme, at visse Sager skal henlægges til Dommerkantorerne. Jeg forstaaer det ærede Medlems Betragtning i saa Henseende. Det er rigtigt, at jeg er imod, at der bliver henlagt for meget til Ministeriets Afgørelse, og hvis det ærede Medlem kan finde en bedre Formulering, hvorefter bestemte Sager nævnes, som af Ministeriet kan henføres under Bestemmelsen, er jeg enig med det ærede Medlem, og jeg vil takke ham for den nye Formulering. Jeg har ikke ment at kunne komme igennem paa anden Maade end her foreslaaet. Saa er der ogsaa den store Forskel fra tidligere, at tidligere skulde alt overlades til Justitsministeren, medens man her gaar den Vej at nævne en Del Forretninger og saa tilføje, at Justitsministeren kan drage andre lignende Sager ind derunder. Men kan vi finde en bedre Formulering, hvorved det bliver nævnt i selve Loven, er jeg enig med det ærede Medlem i at gaa den Vej.

Jeg haaber, at vi i Udvalget maa kunne naa til Enighed om dette Forslag, thi det staaer for mig som vigtigt, at det nu bliver gennemført. De Tilfælde, vi har haft ude i Praksis i den senere Tid paa Processer, hvorunder Dommerfuldmægtige har været ført som Vidner og saa kort Tid efter har været konstitueret som Dommer i den samme Sag — selv om de ganske vist ikke formelt har afsagt Dommen —, det er Tilfælde, som vi ikke mere kan lade passere. Den gamle Dommerfuldmægtiginstitution var god, saa længe Dommerfuldmægtigene optraadte som Befolkningens Vejledere paa

forskellig Maade, men dette er jo nu ophørt; det er en Forretning for Fuldmægtigen ligesom for en Sagfører, og naar vi først er inde paa det, kan vi ikke have Fuldmægtigene til at optræde med Embedsstempelet.

J. V. Christensen: Jeg har kun et Par enkelte Bemærkninger at gøre til de ærede tidligere Talere, nemlig angaaende § 4.

Det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) fremsatte i sin Udtalelse om Dommerkantorerne en ret stærk Kritik, idet det ærede Medlem udtalte, at naar der arbejdes embedsmæssigt, arbejdes der neppe slet saa energisk, som naar der arbejdes privat. Jeg skal ikke kunne vurdere Arbejdstempoet paa vore Dommerkantorer, jeg har Indtrykket af, at de i hvert Fald ikke er overløst med Arbejde under den Ordning, vi har faaet under Retsreformen. Jeg vil imidlertid mene, at det afgørende i Sagen er det, som den højtærede Justitsminister var inde paa til Slut, dette, at der er alligevel gammel Tid visse Forbindelseslinier mellem Befolkningen og disse Kontorer, Forbindelseslinier, som jeg tillægger en ikke ringe Betydning. Det skulde ikke gerne være saaledes, at disse Kontorer forsvandt i Fjernhed for Befolkningen, saa at den kun skulde betale dem og dømmes af dem; der skulde ogsaa kunne gennemføres en Nytteordning der, som jeg ikke mener under nogen Omstændighed bør være en fuldkommen gratis Ordning; der bør betales, ogsaa naar man henvender sig paa disse Kontorer. Jeg tror, man kan finde en Løsning her, som kan blive nyttig for Fremtiden, hvis man følger den Linie, som er angivet i Forslaget, eventuelt med nogen Udvidelse.

Med Hensyn til Bemærkningen om, at Dommernes og Sagførernes Modvillie mod en saadan Ordning er begrundet, vil jeg sige: Ja, til en vis Grad maaske. Man kan ikke undre sig over, at Sagførerne hævder deres Opfattelse og mener, det bør henlægges til Sagførerkontorerne alt sammen. Men jeg har ogsaa Erfaringer, gennem Samtaler med Dommere og andre i dette Spørgsmaal interesserede, som er Vidnesbyrd om en noget anden Opfattelse, en Opfattelse, som jeg mener ogsaa har været fremme under de Forhandlinger, der tidligere har været ført indenfor Dommerkredse: at man meget vel forstaaer Betydningen af, at der, samtidig med at den rent private Forretningsvirksomhed udskilles, aabnes Mulighed for